Útravaló

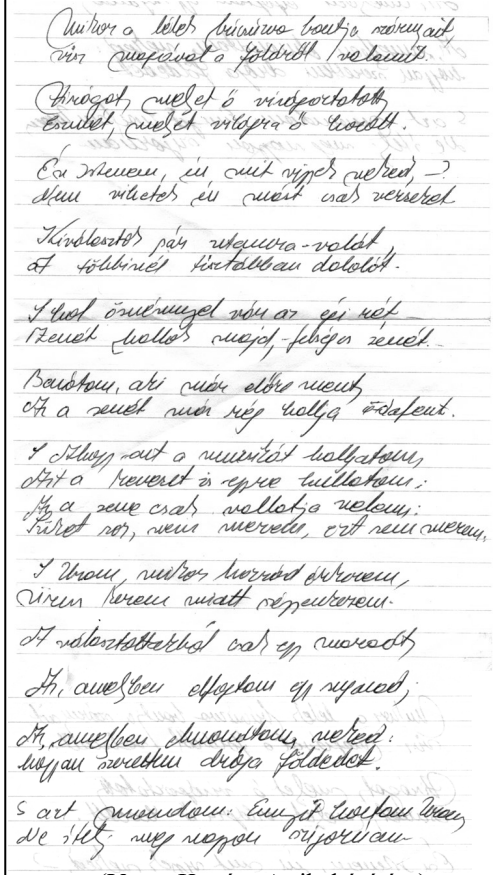

(Veres-Kovács Attila kézírása)

A lélek,
mikor búcsúzva bontja szárnyait,
visz magával a földről valamit.

Eszmét, melyet világra ő hozott,
virágot, melyet ő virágoztatott.

Én Istenem, én mit vigyek neked?
Nem vihetek én mást, csak verseket.

Kiválasztok pár utamra valót,
a többinél tisztábban dalolót.

S ahol ösvénnyel vár az égi rét,
zenét hallok majd, felséges zenét.

Barátom, aki már előre ment,
azt a zenét rég hallja odafent.

S ahogy azt a muzsikát hallgatom,
azt a keveset rendre hullatom.

Az a zene csak vallatja velem:
Süket sor... nem merem... ezt sem merem.

S amikor, Uram, hozzád érkezem,
könnyű kezem miatt szégyenkezem.

A választottakból csak egy maradt,
az, melyben elfogtam egy sugarad.

Az, amelyikben elmondtam neked,
hogyan szerettem drága földedet.

S szólok: Csak ennyit hoztam. Ó, Uram,
ne ítéld meg nagyon szigorúan.

/Áprily Lajos/

HIRDETÉSEK

◙ - Ma délután 13 órától keresztelünk Isten kegyelméből *Nemes László Ferencz* református és *Boros Erzsébet* római katolikus szülők 2017. november 21-én Nagyváradon született ***EVELYN -CSENGE*** nevű kislányát. Legyen áldás életükön!

◙ - Szeretettel várjuk a gyermekeket július 2-6 között megtartandó gyermekbibliahétre, hétfőtől-péntekig 10-13 óra között.

***Vasárnapi* ÜZENET** – a Nagyvárad-Olaszi református gyülekezet istentiszteleti melléklete. Megjelenik minden vasárnap és ünnepnap. **Alapította** Veres-Kovács Attila lp. **Tördelőszerkesztő:** Jakó Sándor. **Szerkesztőség:** 410042-Oradea/Nagyvárad, Libertatii/ Ezredévi emléktér 40. szám **Tel.:** 0259-416357; **Honlap:** www.nagyvaradolaszi.ro

Vasárnapi ÜZENET

XVIII. évf. 25. (871.) sz.
2018. június 24.

A NAGYVÁRAD-OLASZI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG ISTENTISZTELETI MELLÉKLETE

Reformációi kőavató ünnepség
Nagyvárad-Olasziban 2018. június 24.

Kálvin János gondolata:
„Jaj a világnak, ha Krisztust inkább akarja harcra bírni, mint az általa nyújtott békét magához ölelni.”

Makkai Sándor gondolata:
„A lelki egyház kötelezett, de képes is arra, hogy a politikai nemzetből lelki nemzetet neveljen.”

A Kálvin-téren 95 kő lapot cseréltek le emléklapokra, utalva Luther 95 tézisére, amit 500 éve, 1517-ben tett közzé. Ezeken a köveken nagy reformátortól vett idézet, illetve egy-egy magyar szerző témához kapcsolódó gondolata van.

Az elmúlt év őszén, a ***Nagyvárad-Olaszi gyülekezet*** is csatlakozott ehhez a nagyszabású tervhez, néhai **nt. Veres-Kovács Attila** lelkipásztor kezdeményezésére, *hogy ezzel a gesztussal is szellemi közösséget vállaljunk saját közösségünk és a Kálvin téri projekt célkitűzése között.*

A ***Nagyvárad-Olaszi Egyházközség*** a 95-ből a 11. követ fogadta örökbe a budapesti Kálvin téri installációból, melyen egy Kálvin János és egy Makkai Sándor idézet szerepel.

Ehhez a kezdeményezéshez hét erdélyi gyülekezet csatlakozott: Gyergyószentmiklós, Marosvásárhely, Mikola, Szatmárnémeti, Mezőtelegd, Fugyi és Nagyvárad-Olaszi.

ISTENTISZTELETEK

Délelőtt 10 órakor:

Alapige: ***Józsué könyve 4,1-9 versei***

„Tizenkét követ állíta fel Józsué a Jordán közepén is, azon a helyen, a hol állottak vala a frigyládát vivő papok lábai; ott is vannak mind e mai napig.”

Az Ige üzenete: Ősidők óta az emberek események, történések emlékéül és az azokra való emlékezés végett időtálló köveket állítottak, hogy beszéljenek az utókornak. A gilgáli kövek arról beszélnek, hogy a honfoglaló Izrael megérkezett az ígéret földjének határához, és ott útját állta a Jordán. Egy áthághatatlan akadály elé érkezett Izrael, ahol meg kellett állniuk, és amíg Isten nem tett valamit, addig ők semmit nem tehettek. Az emberi életnek a korlátairól beszélnek ezek a kövek. A segítség elérhető, mert jelen van az Isten, és ahol az emberi lehetőségek véget érnek, az Ő lehetőségei csak akkor kezdődnek el. Istennek ez a segítsége nemzedékről-nemzedékre megismétlődik. Ne feledd, emlékezz: Az Úr csodásan működik, de útja rejtve van!

Igét hirdet: ***Nacsádiné Csuka Melinda*** **kórházlelkész**

Énekeljük: 105/1; 105/2-5; 458/1-3

Megemlékezés néhai nt. **Veres-Kovács Attila** lelkipásztorról
A gyülekezet kivonulása a Reformációi kőhöz
Az avató ünnepséget levezeti *Dénes István Lukács* lelkipásztor
Közreműködik: Nagyvárad-Olaszi „*Béczy Ernő*” Kórus
Meleg Vilmos színművész
A kő leleplezése
Áldás

Záróének: 254b/1-2 ***Erős várunk nékünk az Isten***

Délután 5 órakor :

Alapige: ***Lukács evangéliuma 1, 57-64 versei***

„És intének az ő atyjának, hogy minek akarja neveztetni? Az pedig táblát kérvén ezt írá, mondván: János a neve. És elcsodálkozának mindnyájan. És feloldódék az ő szája és nyelve azonnal, és szóla, áldván az Istent.”

Az Ige üzenete: Isten megígérte Zakariásnak, hogy hosszú várakozás és imádkozás után fia születik, Jánosnak nevezze, és ez a gyermek felnövekedvén Isten hatalmas erővel prédikáló prófétája lesz. Alig hihető bejelentést kap az apa, nem csoda ha azonnal elkezd kételkedni, melynek következménye, hogy a gyermek megszületéséig papként megnémul. De ahol emberek hittel várnak Isten ígéreteinek teljesedésére, ahol ilyen következetesen ragaszkodnak Isten utasításaihoz, ott mindig megjelenik valami a mennyből. Ez nem valami hangzatos szólam ma sem, hanem tapintható valóság. Ott az emberek elkezdenek álmélkodni és csodálkozni. Adja Isten, hogy ma mi is!

Könyörgés: *Magasztalunk Urunk ígéreteidért, melyekben sokmindent kijelentettél a benned bízóknak a jövendőre nézve is. A titkok Tieid, de amit elmondasz nekünk, az elég az örökéletre! Ámen!*

Igét hirdet: ***Nacsádiné Csuka Melinda*** **kórházlelkész**

Énekeljük: 47/1; 337/1-4; 458; 90/1

Veres-Kovács Attila
lelkipásztorra emlékezünk
(1953-2017)

„ Az emlék olyan, hogy attól sóhajtani kell, mert belül valami elolvad” – fogalmazza meg kicsit helyettünk Jókai Anna. Így érzi ezt a Nagyvárad-Olaszi gyülekezet emlékező közössége, aki 6 hónap távlatából is tisztelettel, szeretettel, megbecsüléssel gondol az Úrhoz hirtelenséggel hazaköltözött néhai nagytiszteletű **Veres-Kovács Attila** lelkipásztorára. A hiányérzet nem szűnt meg, csak próbáltunk tanulni élni a tátongó űrrel, amit maga után hagyott, és a testvéri szeretetben megosztott teher gyógyított bennünket. Emlékként itt maradt 27 évnyi közöttünk munkálkodása, építő igehirdetései, szolgálatai, az Olaszi gyülekezet szívében felejtett szeretete.

„A gyász nem múlik el, csak körbenövi az élet. Először még nincs más, csak a veszteség. Minden pillanatban. Élesen, kímélet nélkül szakít szét testet és lelket. Meg kell bolondulni, bele kell pusztulni a fájdalomba. Úgy érezzük nincs tovább. Ekkora hiánnyal, ekkora űrrel nem lehet tovább élni. Aztán az élet mégiscsak megy tovább. Makacsan halad, pereg az idő. Egyszer csak eljön a pillanat – ez csak később, visszatekintve válik világossá-, amikor már nem fáj megállás nélkül. Kezdenek lélegzetvételnyi szünetek lenni a kín addig megállíthatatlannak hitt hömpölygésében. Percek, amikor lehet másra is figyelni. Szusszanásnyi kis szigetek. Aztán ezekből egyre több lesz, egyszer csak azon kapjuk magunkat, hogy reggelente, álom és ébrenlét határát már nem a jeges felismerés töri át, hogy nincs többé. Aztán, néha más mosolyogni is tudunk, amikor eszünkbe jut: *„Hm, emlékszem milyen vicces volt, amikor…”* Az emlékek már nem fájdalmat hoznak, hanem hálát, hogy ő volt. Idővel lesz új öröm, lesz új lendület. Lesznek tervek és új vágyak is. Lesz béke és elengedés, de a gyász marad, nem csökken. Az élet nő meg körülötte!”

És amit e pár gondolat nem mondott el, pótoljuk azt imádságban, egy perces néma felállásban tisztelegve emlékének. Hadd szóljon Olaszi nagyharangja elköltözött lelkészéért! Köszönjük az Úrnak, hogy a miénk volt!